

FARNÍ ZPRAVODAJ

únor 2023

ročník 26

Církev československé husitské, farností Blansko a Vyškov, pro Boskovice, Brťov, Černou Horu, Křtiny, Lysice, Rájec, Rudici, Skočovou Lhotu, Vítějeves, Ježkovice, Račice, Rousínov, Ruprechtov a Švábenice

BIBLICKÝ VERŠ NA MĚSÍC ÚNOR:

**„Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.
Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni
dětmi Božími.“**
(Matoušovo evangelium 5, 8)

Milé sestry, milí bratři, milí čtenáři našeho zpravodaje.

Ne až někdy, hned! Proměňujeme se. Velmi rychle. Možná rychleji, než si to stačíme uvědomovat. Lidský rod se od počátku proměňoval, vyvíjel. Abychom něčeho dosáhli, je potřebné a dobré neustrnout na místě a tvořit. Ku prospěchu nás všech. Hospodin nám nedal hřivny k tomu, abychom je zakopali. Tak tedy tvoříme a činíme se. Jde nám to moc dobře. Dokonce tak dobře, že jsme pozapomněli na to, že se naše životy od našeho počátku až k hrobu a ještě dále mají také ubírat cestou Hospodinovou. Že vše, čím nás obdařil, co nám dal, má sloužit k tomu, abychom jej poznali, vlebili. Jednoduše, chodili s ním. Vytěsnění pravého Boha z našich životů téměř dosahuje vrcholu. Žít v bázni Boží není moderní. Uctívat pravého Boha, Otce Ježíše Krista je až trapné, přežitě. Máme mnoho jiných možností jak dosáhnout „duchovního“ rozměru.

Modloslužba kvete. Jak by ne, démonické síly v andělském rouchu nám vše, po čem toužíme, co pro sebe „nutně potřebujeme“, dají hned, tak nač čekat. Třeba to bláznivé blahoslavenství, které budeme vnímat při bohoslužbách na první únorovou neděli. To přímo odráží nemohoucnost toho, kdo to učí. Po posluchačích chce, aby byli pokorní, zdrženliví, bez dravosti, ctižádosti; jako malé děti. Nic konkrétního nenabízí, leda trápení, slibuje něco až v budoucnu a ještě mlhavě. Žijeme teď! Teď potřebujeme, aby se nás někdo ujal. Zahrnul vším potřebným, vyléčil nemoci, prodloužil životy a hlavně, aby sejmul všechny, kdo se nám nezdaří a ruší naši slibně rozjetou kariéru a námi nalajnovaný život. A co je komu do toho, že si ho žijeme sami pro sebe a podle své vůle. Hlavně ať máme veškeré potřebné zabezpečení a k tomu zdravé oči a prsty na posouvání radostí v tabletu. A hlavně ten pokrok. Už je na trhu konečně ten nový ultrarychlý smarttelefon? Včera bylo pozdě, zítra bude zastaralý! Tak ať se nezdržujeme! Potřebujeme se posunout! Necht' odpadne, co je pomalé, necht' odpadne, co je oportunistické!

Někteří z nás na tento technologický hon nereagují nebo ho nestíhají, či nepotřebují stíhat. Sobectví odosobněného moderního člověka jim je cizí. Místo toho se s druhými lidmi zastavují na kousek toho teplého slova, udělají si čas, a i když jsou pro ně bohoslužby prioritou nedělního dopoledne (i když mají tolik práce jako ti ostatní, co mají moc práce a potřebují si přispat) ještě jdou tvořit společenství na posezení po bohoslužbách, píš

i na obyčejný papír a vhadují do poštovních schránek, aby jak čmelák a vítr je do dálek rozesel – tam, kde jsou srdce...

Říkám si kolikrát, že to toho našeho faráře ještě baví, dělat toho čmeláka a nosit po večerech do schránek farní zpravodaj lidem, kteří na Boží věci pořád nemají čas. Díky za vás, kteří máte rádi společnost, jsou pomalejší v soudu, někdy ani nesoudí, dokonce se i sejdou, aby postaru, pospolu velebili Boha Otce, a dělají i další zvláštní věci, které se z „normální společnosti“ vytrácejí. Například naslouchají. Jedni druhým i Tomu, který nás přišel učit a přinesl spásu. Kdo má čas a vůli si vyslechnout či přečíst Kristova slova, v nichž hovoří o blahoslovenství, a jsou mu pochopitelná, poznal život v Bohu, který do nás nechává proudit Pravdu, která znamená život. Pokoj vám!

Váš bratr Tomáš

NOVOROČNÍ MODLITBA

Přesvatý Bože, který nás slyšíš i přes chaos světa a mlhu elektrosmogu. Chceme navěky chválit Tvé svaté jméno skrze našeho Pána Ježíše Krista a nikým a ničím se nenechat odloučit od tvé lásky k nám.

Dávej nám k tomu sílu. Amen

(Bratr Tomáš)

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

5. AŽ 7. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ – PRVNÍ NEDĚLE POSTNÍ

2. 2. Slavnost Hromnic, Uvedení Páně do Chrámu	19. 2. Masopustní neděle
22. 2. Popeleční středa	26. 2. První neděle postní – Invocavit

SVÁTKY V MĚSÍCI ÚNORU

Hromnice – svátek Uvedení Páně do Chrámu v Jeruzalémě – ve čtvrtek 2. 2. 2023
Svátek Uvedení Páně do chrámu v Jeruzalémě se lidově nazývá Hromnice. Dříve jím končivala doba vánoční. Tento svátek prožíváme událost, kdy Maria a Josef přinesli Ježíše 40 dní po jeho narození do jeruzalémského chrámu, aby s ním předstoupili před Hospodina. Svátek provází žehnutí svící, které mají symbolickou úlohu: svíce, která sama sebe stravuje, aby přinesla světlo do temnot (života) ...

Masopustní neděle 19. 2. 2023 (čas masopustní)

Masopust je třídní lidový svátek, který ve své podstatě sice nemá nic společného s liturgií, ale přesto je podřízený běhu církevního kalendáře. Slavil se ve dnech předcházejících Popeleční středě, kterou začíná 40denní půst před Velikonocemi. Protože datum Velikonoc je pohyblivé, byl pohyblivým svátkem i masopust.

Popeleční středa 22. 2. 2023

Na Popeleční středu se na čelo uděluje znamení kříže popelem (= popelec) s formulí: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš“ (srov. Genesis 3, 19), nebo „Obráťte se a věřte

evangelium“ (Marek 1, 15). Přijetí popelce je znamením pomíjivosti člověka a odhodlání zříci se zlého jednání (hříchu). Tento symbol je z biblické tradice. Ve Starém zákoně si o pravém půstu můžeme přečíst u proroka Izajáše v 58. kapitole.

NAŠE POZVÁNÍ PRO VÁS

SLAVNOST HROMNIC, UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

s rozdáváním hromničních svící budeme letos prožívat v Blansku a na Brťově ve ČTVRTEK 2. 2. 2023, ve všech ostatních obcích farnosti budeme Hromnice slavit v sobotu 4. 2. a v neděli 5. 2. včetně udílení Blažejského požehnání.

(Viz program bohoslužeb na poslední straně.)

Srdečně vás zveme k slavení tohoto významného svátku!

MASOPUSTNÍ NEDĚLE 23. ÚNORA 2023

v letošním liturgickém roce připadá masopust na polovinu měsíce února. V naší blanenské farnosti s ním souvisí nejen domácí pečení koblihů a průvody na místech, kde je tato tradice ještě živá. Jako v předcházejících letech v neděli 19. 2. 2023 prožijeme dopoledne kostelní masopust se zabijačkou v Blansku. Bohoslužby začínají v 9:00 hodin v kostele a po nich následuje program na farní zahradě. Těšíme se na účastníky v maskách, které čeká malá odměna!

POPELEČNÍ STŘEDA, ZAHÁJENÍ PŘÍPRAVY NA SLAVENÍ VELIKONOC připadá na polovinu února, a to na středu 22. 2. 2023 ve 13:00 hodin v Račicích, ve 14:30 hodin se bude konat ve Vyškově, v 15:45 hodin v Ježkovicích, v 17:30 hodin v Blansku – kostele a v 19:00 hodin na Brťově. Při všech bohoslužbách bude vysluhovaná svátost pokání s veřejnou zpovědí.

Upřímně vás zveme k slavení tohoto významného svátku!

Bratr Martin

SVÁTOST POKÁNÍ, POSTNÍ ZPOVĚĎ

Na Popeleční středu 22. 2. 2023 a na První postní neděli 26. 3. 2023 bude při všech bohoslužbách vysluhovaná svátost pokání s veřejnou zpovědí. Připravme se doma na tyto vzácné chvíle smíření a odpuštění. *MK*

BIBLICKÉ HODINY V BLANSKU

Připravujeme příjemná setkání nad hlubším poznáváním Bible a výkladem jejího svědectví pro náš současný život. Učíme se Bibli porozumět a číst v ní pro svůj život.

Biblické hodiny se konají každé úterý v 17:30 hodin v Blansku. Překonejte ostych a přijďte. Srdečně všechny zveme.

Moderuje bratr Ing. Jiří Rokos

POZVÁNÍ KE SVÁTOSTI BÍRMOVÁNÍ

Svátost bířmování v mnoha farnostech v naší zemi přestala být hromadnou velkou farní a společenskou akcí a stala se velmi osobní cestou k upevnění víry těch, kteří se k ní připravují. Spolu s tím také roste vědomí důležitosti přípravy. Mnozí vnímají přípravu na bířmování spíše jako přípravu na život žitý v síle víry. Svátost bířmování (od latinského firmatio = upevňování) je svátostí, „v níž Duch svatý oživuje a upevňuje víru v srdci

člověka“. Břimovanec touto svátostí přijímá podíl na darech milosti (charismatech), které udílí Duch svatý.

V letošním roce 2023 bychom opět připravili udílení této důležité svátosti

Jiným starobylym názvem pro tuto svátost je zpečetění (consignatio). Pečetí se tu myslí znamení, že skrze Krista v Duchu svatém patříme Bohu. Novozákonním základem pro břimování je apoštolské vkládání rukou, jímž se dostává věřícím podíl na darech Ducha (Skutky apoštolů, 8, 14-17).

Základním předpokladem pro přijetí břimování je křest, podíl břimovance na životě společenství farnosti a příprava v rámci duchovní péče. Příprava spočívá v hlubším vzdělávání se v evangeliu, ve zkušenosti víry a prohloubení duchovního života. Rád bych vás pozval, kdo jste svátost břimování doposud nepřijali, k přípravě a jejímu přijetí.

Nebojte se ozvat a říci si o přípravu k břimování osobně

Těším se na vás! Bratr farář Martin

NÁBOŽENSTVÍ PRO DĚTI

Srdečně vás zveme, děti i rodiče, do jednotlivých skupinek klubů „Dobré zprávy“, tj. setkávání pro děti. Děti se tvořivou formou, vyráběním, zpíváním a hrou učí znát biblické příběhy a rozumět základům naší křesťanské kultury.

V BLANSKU mají děti své setkání každé ÚTERÝ v 16:30 hodin;

V BOSKOVICÍCH mají děti své setkání každou STŘEDU v 15:00 hodin;

V LYSICÍCH mají děti své setkání každou STŘEDU v 16:15 hodin.

Těším se na vás, sestra Martina

NEDĚLNÍ ČAJ NEBO KÁVA PO BOHOSLUŽBÁCH V BLANSKU

Každou neděli po bohoslužbách v Blansku vás všechny srdečně zvu na popovídání si o všem, co prožíváme, sdílíme jeden s druhým atd... Rád vám připravím čaj, kávu a další dobroty! Přijďte, každý je srdečně vítán.

Pravidelní účastníci!

JEDNÁNÍ RADY STARŠÍCH

V měsíci únoru se sejdou rady starších na svém jednání:

- v pondělí 20. 2. 2023 v 18:30 hodin v Blansku

- v pondělí 27. 2. 2023 v 16:30 hodin ve Vyškově

Zveme vás k účasti.

*Ing. Patrik Hanáček a Ing. Pavel Sedláček
předsedové rad starších*

SETKÁVÁNÍ – PŘÍPRAVY DOSPĚLÝCH NA KŘEST V BLANSKU

Začínáme přípravy na křest pro dospělé, kteří křest přijmou v roce 2023 o Velikonocích. Další zájemci o křest dospělých, ozvěte se.

První příprava bude v pátek 10. února 2023 po bohoslužbách.

Těším se na vás. Bratr Martin.

SETKÁVÁNÍ PRO SNOUBENCE V BLANSKU

Kdy budou?

První setkání s tématem “Svatební obřad“. Obřad vám detailně představím se všemi alternativami, nad čím přemýšlet, co si vybrat atd. Bude se konat v pátek 17. 2. 2023 v 18:30 hodin.

Druhé setkání s tématem “O úředních formalitách pro platnost svatebního obřadu před úřady ČR, svatební slib, výběr čtení atd.” bude v pátek 24. 2. 2023 v 18:30 hodin. Třetí setkání pořídíme nad tématem „Inspirace pro váš vztah aneb co si ujasnit před vstupem do manželství“. Setkání bude v pátek 3. 3. 2023 v 18:30 hodin.

Všechna setkání se uskuteční v Dřevěném kostele na ul. Rodkovského 7 v **Blansku**.

Připravují Martina, Robertto a Martin

KDY A KDE ZASTIHNETE BRATRA FARÁŘE?

Pokud potřebujete cokoli vyřídit, zeptat se nebo domluvit s bratrem farářem Martinem Kopeckým, zastihnete jej před bohoslužbami a po nich v kostele,

ÚŘEDNÍ HODINY ve farní kanceláři, tj. Rodkovského 5 v Blansku, jsou:

- každé pondělí od 16:00 do 18:30 hodin
- každý pátek od 16:00 do 17:15 hodin
- nebo kdykoliv na telefonu 606 702 768

Každý, kdo má zájem o návštěvu bratra faráře u sebe doma, zavolejte kdykoliv bratru faráři. Rád vás navštíví, ale nemůže sám předpokládat, že návštěvu chcete a stojíte o ni. Můžete sami přijít za ním nebo bratr farář za vámi. Stačí jen dát o sobě vědět. *MK*

CO MÁM DĚLAT, KDYŽ MI NESLOUŽÍ NOHY A CHCI JÍT NA BOHOSLUŽBY?

Léta funguje v našem společenství služba dovozu autem na bohoslužby a zpět domů. Nebojte se o ni požádat kdokoli a kdykoliv, volejte bratru faráři a domluvte se s ním. *MK*

O SVÁTOSTECH

Další pokračování povídání o svátostech:

Svátost útěchy nemocných

Udělování této svátosti vychází z listu Jakubova (Jk 5, 14): „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřáží ho olejem ve jménu Páně.“

Vkládání rukou na nemocné, pomazávání olejem a modlitby za uzdravení a smíření chápou Ježíšovo utrpení a smrt jako základ pro pochopení smyslu utrpení a smrti jako takové.

Církev touto svátostí navazuje na dílo Ježíše Krista, který na nemocné vkládal ruce a uzdravoval je a tuto službu svěřil své církvi.

Svátost útěchy od středověku úzce souvisela se svátostí pokání, jejíž předchozí přijetí umožňovalo i přijetí „svátosti pomazání“ (což byl původní název útěchy nemocných).

Tato svátost je velmi úzce svázána s pastorační službou, konkrétně s navštěvováním nemocných či péčí o umírající, ať již v ústavních zařízeních, nebo doma. Svátosti předchází duchovní péče o nemocné a osobní rozhovory s nimi. Samotná svátost spočívá ve čtení z Písma svatého a promluvy. Ústředním prvkem obřadu je žehnající modlitba, kterou se modlí kněz. V naší církvi je praktikována forma žehnání nemocným, kdy není užíván olej. Základní liturgický úkon spočívá ve znamenání nemocného křížem. Ke svátosti je připojována svátost pokání (zpověď) a přijímání svátosti večeře Páně.

Svátost útěchy nemocných je možné udělit každému pokřtěnému nemocnému, bez ohledu na vážnost zdravotního stavu, pokud o ni, byť jen gestem, požádá. Nelze ji udělit již zesnulému.

Svatost může udělovat vedle kněze a biskupa také jáhen.

Průkopnicí péče o nemocné se v našich zemích stala Anežka Přemyslovna. Byla nejmladší dcerou krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé ženy Konstancie Uherské. Narodila se kolem roku 1211.

Její dětství nebylo vůbec idylické. Na potřeby dětí se v panovnických rodech nepohlíželo, mnohem důležitější byl zájem dynastie. Jako tříletou zasnoubili Anežku rovněž nezletilému polskému knížeti Boleslavovi. Od tří let byla Anežka na vychování v klášteře v polské Třebnici. Svatba se však nekonala, dětský ženich zemřel.

Pak pobývala v doksanském klášteře, chvíli na Pražském hradě a v osmi letech ji znovu zasnoubili. Tentokrát Jindřichovi, synovi německého císaře Fridricha. Jindřichovi bylo teprve devět let, ale byl to předpokládaný dědic císařského trůnu. Pokud by se vzali, stala by se česká princezna, Přemyslovna, císařovnou. Právě o to českému králi šlo – spojit přemyslovský rod s rodem císařským. Aby se Anežce dostalo té nejlepší výchovy, vyslal ji otec na renomovaný dvůr rakouského vévody Leopolda. Vévodova dcera Markéta se stala Anežčinou přítelkyní. Vévoda Leopold měl budoucí svatbu dojednat a zařídit. Jenže on jako obratný intrikán přesvědčil patnáctiletého ženicha Jindřicha, že Anežku vlastně nechce. A nakonec se oženil s Markétou, Anežčinou přítelkyní od dvora.

Všem plánům byl konec. Anežce nezbývalo nic jiného, než se vydat zpátky domů. Podruhé v jejím čtrnáctiletém životě.

Následovalo ještě několik nabídek k sňatku, odmítnutých jednou či druhou stranou. Posledním nápadníkem byl samotný císař Fridrich. Když se nezdařil sňatek s jeho synem, proč by se s Anežkou nemohl oženit tatínek? V té době to nebylo nic divného, že se měla Anežka stát ženou muže, který měl být původně jejím tchánem. Anežka císaře odmítla a rozhodla se pro duchovní život. Toto rozhodnutí její bratr a nový český král Václav I. plně respektoval.

Podle příkladu své sestřenice Alžběty založila spolu se svou matkou Konstancií dvacetiletá Anežka v Praze špitál. (Královna Konstancie už měla v zakládání zkušenosti. Díky ní vznikl například klášter Porta coeli v Předklášteří u Tišnova.) Slovo špitál v sobě tehdy zahrnovalo nemocnici, chudobinec i útulek pro pocestné. Anežka zahájila výstavbu celé sítě špitálů – další byly založeny ve Střibře, v Mostě, Chebu, Klatovech. Bylo to velké sociální a zdravotnické dílo, v těch časech absolutně bez konkurence. Další rok založila dva kláštery, kterým věnovala celé svoje královské věno. Opět to byl velkolepý podnik, který tehdy, ale ani později neměl v Čechách obdoby. Do řádu vstoupila i Anežka – bylo jí 23 let, když se stala abatýší. Zasloužila se také o vytvoření nového řádu, jediného, který kdy byl původem český, totiž křížovníků s červenou hvězdou.

Anežka byla i dobrým diplomatem. V jejím klášteře došlo ke smíru mezi jejím bratrem Václavem I. a synovcem, králevicem Přemyslem Otakarem II.

Po bitvě na Moravském poli se stal klášter útočištěm žen královské rodiny. V době Braniborů v Čechách, v tom čase hladomoru a bídy, ve kterém byl následník trůnu a Anežčin prasynovec Václav II. v internaci na Bezdězu, představoval Anežčin klášter nejenom naději, ale přímo symbol české nezávislosti. Anežka byla královská dcera, která se mohla stát císařovnou, a přitom žila jako mnozí chudí v přemyslovském státě.

Uprostřed hladomoru a béd zemřela vyčerpáním a hladem. Psal se 2. březen roku 1282.

Byla představenou kláštera po 46 let a po většinu té doby vlastně neoficiálně, protože ona sama si říkala starší sestra.

Po staletí se tradovala předpověď: „Až bude Anežka Česká svatořečena, zavládne v českých zemích svoboda“. A pět dní po jejím svatořečení započala sametová revoluce.

Vaše sestra Radka

Literatura a zdroje – čerpáno z výkladu liturgie CČSH Kristus vprostřed nás od Vladimíra Hrabý a z jiných zdrojů.

DUCHOVNÍ POVZBUZENÍ

V novém seriálu se vrátíme k letošnímu Aliančnímu týdnu modliteb. Bude nás provázet k zamyšlení text a jeho výklad Žalmu 23. Připomeňme si jej.

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívat na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrot a milosrdenství provázet mě budou všemi dny méhožití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.

Dobry pastýř. Jednou z našich největších potřeb v dnešní době je, aby lidé skutečně viděli a věřili věcem, které již vyznávají, že jim věří. Vědět o věcech teoreticky a umět je vyslovit ještě neznamená, že jim skutečně věříme. Když skutečně věříme tomu, co vyznáváme, jsme nastaveni tak, že podle toho jsme ochotni také jednat. Jednat tak, jako by to, co vyznáváme, bylo pravdivé. Žít tak, jako by tomu bylo tak. Slova 23. žalmu a 1000 let jeho ozvěn v Písmu, které patří k nejznámějším biblickým textům, které lidé citují. Mnozí ho dokáží odříkat z paměti, a to včetně lidí, kteří o Bohu příliš nic nevědí. Někteří se žalm naučili čistě jako básnickou literaturu. Je však trvalá otázka, kdo z nás ve svém životě zažívá živou skutečnost, kterou žalmista popisuje. „Hospodin je můj pastýř“ je bohužel častěji sentimentem vytesaným na náhrobních kamenech než skutečností zapsanou do každodenních životů. Hned první verš žalmu: „*Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.*“ popisuje život, po kterém všichni toužíme. Život, ve kterém nám nic zásadního nechybí, protože Hospodin je náš pastýř. Jako by se zde ozývalo Ježíšovo „*Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost*“ a *všechno ostatní vám bude přidáno (Matoušovo evangelium 6, 33)*. Jak ale v době války, kdy nedostatkem trpí miliony lidí, věřit tomuto žalmu. Možná je ale situace, v níž David tento text psal, mnohem bližší současné realitě, než se zdá. Vyrovnává se s nebezpečím smrti i ohrožením nepřáteli. Život bez nedostatku je ve své podstatě takový život, který nemá strach ze zla, protože Bůh je s námi za všech okolností. Život prostý strachu. Právě v této době, kdy mnozí kupčí se strachem lidí, může být církev prorockým hlasem štědrosti, vytrvalé pomoci, pokoje a naděje v moc dobra a pravdy. Modlitba nám pak otevírá oči, jak vstoupit do toho, co Bůh činí kolem nás.

Požehnaný čas na modlitbách. Jiří Unger

ZAMYŠLENÍ

Jaká byla lidová víra prvních křesťanů? Jedním slovem to bylo **náboženství Dobrého pastýře**. Laskavost, odvaha, milost, láska a krása Dobrého pastýře pro ně byla, mů-

žeme-li to tak říci, modlitební knihou a artikuly, vyznáním víry a kánonem v jednom. Hleděli na tuto postavu a ta jim zprostředkovávala vše, co potřebovali.

Jak šly věky, Dobrý pastýř se z mysli křesťanského světa vytratil a jeho místo zaujaly jiné symboly křesťanské víry. Místo milostivého a laskavého Pastýře přišel všemocný Soudce nebo Ukřižovaný Trpitel, nebo Dítě v náručí své matky či Mistr při poslední večeři. Když ale byly objeveny vatikánské katakomby, nebyly plné symbolů kříže. Nejcharakterističtějšími symboly a obrazy na jejich stěnách byly Dobrý pastýř, ryba a vinný kmen. Tyto symboly po čtvrtém století téměř zcela vymizely, ale pro mysl prvních křesťanů v prostotě živě vyjadřovaly to, co je pro křesťany všech vyznání podstatné, myšlenku Krista a jeho spásy jako jediné útěchy v životě i ve smrti.

Pastýř z galilejských kopců s ovci na ramenou zosobňoval návrat ztracených, něžnou péči a ochranu, zelenou pastvinu a svěží pramen, oběť života: jedním slovem, úplný obraz spasitele. Když o sobě Ježíš prohlásí, že on je ten dobrý pastýř, jeho posluchači věděli, že naráží na Žalm 23 a tisíc let jeho ozvěn v textech proroků a evangelií. Obraz Boha jako dobrého pastýře, který přivádí žíznivé k vodám, obrazy ztracené ovce, nebezpečí smrti, nalezení a návratu na správnou cestu i konečné hostiny jim byly důvěrně známé. Pastýř vodí své ovce na klidná místa u vod. Ve vyprahlé krajině jen on ví, kde je možné vodu nalézt. Při zvuku a pohledu na tekoucí vodu se k ní všechny ovce začnou rozbíhat, jsou žíznivé. Ale pijí jen ty, které našly místo, kde voda neproudí rychle, ale je klidná. Pokračují v hledání, dokud si všechny do jedné nenajdou klidnou tůňku mezi kameny.

Dobrý pastýř ví, že ovce potřebují vodu, která neproudí rychle. Také každý z nás potřebuje v rozbouřené době klidné místo, kde můžeme spočinout. Nasytit se a napít v Boží přítomnosti. Vidět a poznat Boha jako dobrého pastýře.

OSOBNÍ ZTIŠENÍ

Najděte si klidné a pohodlné místo, kde v modlitbě můžete strávit 10–20 minut.

1. Modlitba

Modlete se Žalm 23 nahlas, čtete jej pomalu a dovolte, aby ve vás a ve vaši představivosti mohla jeho slova vytvářet obrazy a proniknout k vašemu nitru. Nespěchejte. Postupujte dostatečně pomalu, aby vám trvalo alespoň 5 minut, než se dostanete na konec.

2. Kontemplace

Všimněte si, zda vaši pozornost přitahuje některý konkrétní verš. Kde jste se zastavili a text se vás hlouběji dotýká? Kde ve vás vyvolal touhu po něčem, co vám schází? Nespěchejte dál. Možná si dané verše několikrát zopakujte a dovolte, aby se vaše mysl soustředila na skutečnost, na kterou poukazují. Poté se alespoň pět minut věnujte rozjímání. To znamená, že si uvědomíte Boží přítomnost a zůstanete v ní. Nesnažte se nic vykonat. Prostě buďte s Ježíšem v tichu a nechte ho, aby byl s vámi jako váš **Dobrý pastýř**.

3. Závěrečné modlitby

Až budete připraveni jít dál (alespoň po 5 minutách strávených v rozjímání), ukončete svůj čas modlitbou Páně.

Bratr Jiří

OTÁZKY, KTERÉ NÁS ZAJÍMAJÍ

— MODLITBA PÁNĚ —

Modlitbu Páně – „Otče náš“ všichni dobře známe. Ježíšovi učedníci jednou svého Mistra požádali, aby je naučil se modlit (Lukáš 11, 1). Ježíš jim odpověděl: „Když se modlíte, říkejte:… a následují slova modlitby Páně (Lukáš 11, 2-4). Církev však tradičně používá text uvedený v Matoušově evangeliu, nejčastěji v kralickém překladu. Zde Ježíš nejprve svým učedníkům říká, aby nebyli jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov, a připomíná jim, že Bůh přece dobře ví, co potřebují, dříve než ho o cokoliv prosí (Matouš 6, 7-8).

Modlitba je vlastně rozhovor s Bohem, můžeme při ní jistě použít jakýchkoliv slov, podle toho, co chceme právě svému Bohu sdělit. Bůh ale nepotřebuje informaci (on ví vše), ale touží po vztahu, chce, abychom s ním komunikovali, abychom se modlili. Potom Ježíš říká, jak se jeho učedníci mají modlit. **Matouš 6, 9-13** (Kralický překlad) : *A protož vy takto se modlete: Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.*

V této modlitbě je vlastně obsaženo celé evangelium. První část se týká samotného Boha. Začíná jeho oslovením „Otče NÁŠ“. To je důležité. Je to důvěrné oslovení, Bůh se označuje za našeho otce. Přitom je otcem nás všech, proto je v oslovení použito množné číslo. Je zdůrazněna svatost Božího jména a vyjádřena touha po příchodu Božího království, kdy již nebude existovat zlo. Dále je v modlitbě řečeno, že je důležité, co chce Bůh, nikoliv my, čímž mu vyjadřujeme naši pokoru. Ve střední části modlitby je prosba za naplnění našich lidských potřeb. „Chlebem vezdejším“ (každodenním) jsou myšleny všechny naše hmotné životní potřeby „na každý den“, tedy to, co právě potřebujeme k životu. Klíčové je pro nás Boží odpuštění, neboť všichni jsme hříšníci a tuto milost potřebujeme. Bůh nám naše viny odpouští, pokud také my odpouštíme těm, co se provinili proti nám. Obrat „neuved' nás v pokušení“ neznamena, že by nás Bůh chtěl pokoušet. Na jeho výklad není jednotný názor, ale pravděpodobně je to prosba o to, aby byl Bůh s námi i v našem boji s pokušeními. Následuje prosba o ochranu před zlem, v závěru pak zaznívá oslava Božího majestátu.

Váš bratr Jiří Rokos z Černé Hory

NAŠI KNĚŽÍ

V seriálu „Naši kněží“ od listopadu L. P. 2022 věnujeme naši pozornost kněžím a jejich službě na Vyškovsku. Vyškovská farnost byla založena L. P. 1925.

FARÁŘ VÁCLAV VÁŇA

Po odchodu faráře Bohumila Pavlíčka do Břeclavi se stal duchovním správcem vyškovské farnosti **Václav Váňa**. V roce 1922 byl vysvěcen na římskokatolického kněze. V roce 1930 vstoupil do duchovenských služeb naší církve. Působil v Hradci Králové, v Německém (Havlíčkově) Brodě a v Brně Králově Poli. V roce 1951 přichází do Vyškova, kde strávil 10 let.

Vyškovský kostel

Ve farní kronice Církve československé husitské ve Vyškově se dočteme, že v době působení faráře Václava Váni byl 7. července 1957 slavnostně otevřen a vysvěcen Sbor Karla Farského. Sbor sídlil **na náměstí v budově bývalé synagogy**, kterou však už Židovští obyvatelé Vyškova od roku 1929 nepoužívali.

Připomeňme si někdejší vysvěcení, tuto mimořádnou událost:

„ Od nádraží vyšel průvod čítající 1500 lidí a za doprovodu hudby prošel na náměstí. Před budovou Sboru slavnostně předal biskup Václav Janota, který byl vzácným hostem této slavnosti, klíče bratru faráři Váňovi. Slavnostní bohoslužby pak sloužil bratr biskup Václav Janota za přísluhování br. faráře Váni a ostatních přítomných duchovních. Byla to nádherná neděle, obloha bez mráčku, sluníčko se usmívalo na celý svět, na nás,

naši náboženskou obec. Však jsme se celá desetiletí těšili na otevření našeho sboru Páně a dočkali jsme se.“

(Z kroniky CČSH ve Vyškově)

Bratr farář V. Váňa svědomitě vykonával bohoslužby každou neděli ve Vyškově, Rousínově, Račicích, Ježkovicích, Ruprechtově, Olšanech, Nemojanech a Hlubočanech. Vyučoval děti náboženství na deseti školách, každou neděli byla pro děti ve Vyškově tzv. nedělní škola.

A pro dospělé se konaly ve Vyškově biblické hodiny. Dne 1. září 1961 odešel farář Václav Váňa na zasloužený odpočinek, provázen úctou a vděčností farníků, pro něž byl **vzorný duchovní, dobrý pastýř duší a pečlivý hospodář**. Rada starších mu veřejně poděkovala článkem v týdeníku Český zápas.

Připravila Zuzana Opluštilová z Vyškova

PROŽILI JSME

SILVESTR 31. PROSINCE 2022

Protože lednový farní zpravodaj vyšel 29. prosince, dovolte nám ještě malé ohlédnutí za silvestrovským večerem 31. 12. 2022. Nejprve jsme se setkali při krásných silvestrovských bohoslužbách v kapli sv. Rodiny v Černé Hoře a v Rudici. Malý výšlap do kaple, zapadající sluníčko, krásné a na prosinec poměrně teplé odpoledne.

Po večerních silvestrovských bohoslužbách Blansku jsme si tradičně losovali osobní biblické verše pro nový rok a ještě společně poseděli. Díky Jitce a Laďovi Alexovým, kteří pro nás, ač oba nemocní, biblické

verše připravili. Děkujeme za spoustu chutných pokrmů, milou zábavu, vzájemné rozhovory a posezení. František nás obohatil hrou na klarinet. Místo svíček na dortu jsme si zapálili malý domácí ohňostroj na „silvestrovském

strůdnu“, který jsme pro účastníky připravili. Trochu spánku a věříme, že 1. 1. 2023 ráno o svátku jména Ježíš jsme přijali dobrý nový rok ve jménu Páně.

Marcelka a Jirka Forstovi

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ 6. 1. 2023

V letošním roce jsme slavnost Zjevení Páně, lidově „Tří králů“, prožili v pátek 6. ledna 2023. Letos byla tato bohoslužba opravdu mimořádná!

Úplně plný blanenský dřevěný kostel uvítal **Tří krále**.

Každý rok to byly děti v přestrojení za mudrce.

V letošním roce to byli chlapi, kteří jsou opravdovými oporami našeho společenství. Když přicházeli zpívající „My tři králové jdeme k vám...“ a všichni v kostele povstali, běhal mně doslova „mráz po zádech“. Díky za krásné kostýmy, zpěv, přístup, přípravu křídý, doplňujícího slova a celou opravdu slavnostní bohoslužbu.

Když nám králové při loučení předávali pozdrav před kostelem, ještě další dny jsem na tento zážitek ráda vzpomínala.

Vaše Eva Krejčí

— HUDBA DO KONCE DOBY VÁNOČNÍ —

Letošní krásný vánoční čas naplnila hudba, kdy tradiční varhanní doprovod obohatily i další nástroje. V našem blanenském dřevěném kostele nás na varhany provázeli Niky Slavíčková a Dája Ševčík, na housle hrála Štěpánka Fialová z Lysic a na trubku Martin Kakáč z Blanska. V Lysicích nás doprovodila rovněž Štěpánka na housle a ve Křtinách František na klarinet.

Díky naší skvělé varhanici Niky, která prepisovala noty a všechno připravila i secvičila. Díky Terezce Borkové a Martince Bulgurovské, které nás obohacovaly nádherným zpěvem. Velmi si všeho vážíme.

Jirka Forst

NOVOROČNÍ KONCERT V BLANSKU

V neděli 8. 1. 2023 proběhl v našem kostele Novoroční koncert. Vystoupila Ella Hakobova, Johana Martínková, žáci a vyučující ZUŠ Blansko a sdružení ART-TEP. Mohli jsme vyslechnout krásné písně v podání skoro třiceti vystupujících v různém věku. Koncert byl bohatě navštívený a všichni odcházeli nabiti pozitivní energií.

Vaše Jana Skácelová

NOVOROČNÍ SETKÁNÍ U PANA STAROSTY MĚSTA BLANSKA

Za Církev adventistů sedmého dne bratři Pavel Tatar, baptistů Milan Kern, za Slovo života Andria Buličič, apoštolskou Petr Švásta, pan starosta Jiří Crha, za církev římskokatolickou Oldřich Němec, Jaroslav Čupr, za Lavinu Josef Merta a za naši církev – Církev československou husitskou – bratr farář Martin Kopecký

Po dvou covidových letech jsme se v Blansku vrátili k dřívější tradici, kterou bylo pravidelné novoroční setkání u pana starosty našeho města. Zástupci církví působících v našem městě se společně setkali k rozhovoru, modlitbě a požehnání panu starostovi Ing. Jiřímu Crhovi. Toto milé setkání je vždy vzájemným povzbuzením do všeho, co rok přinese.

Bratr Martin

— EKUMENICKÝ TÝDEN MODLITEB —

V měsíci lednu se tradičně na Blanensku i Boskovicku setkávají věřící ze všech církví ke společným modlitbám a čtení z Božího slova. V letošním roce výbor týdne modliteb připravil program, který nás postupně provedl texty a jejich výkladem nad Žalmem 23. Každý večer vždy jedna z církví připraví ve své modlitebně nebo kostele program a pozve kazatele ke zvěstování z jiného společenství. V Blansku jsme byli hostiteli bratří a sester z dalších církví v pátek 13. 1. 2023 a kazatelem večera byl bratr jáhen Oldřich Němec z **římskokatolické církve**. Náš bratr farář byl hostem na kazatelně v **Církvi** adventistů sedmého dne ve čtvrtek 12. 1. 2023. Jednotlivá shromáždění po výkladu z Božího slova provází modlitby jednotlivých účastníků.

Program je vždy pečlivě připravený a každé společenství do něj vkládá jen to nejlepší. Představuje také rozmanitost obdarování jednotlivých společenství a farností.

Po dobu jednotlivých shromáždění se koná také sbírka, která v letošním roce byla věnována na podporu pobytu handicapovaných dětí, na zakoupení nového pianu pro Speciální školu v Blansku. **Děkujeme všem za jakoukoli podporu těchto společných modlitebních setkání.**

Týden společných modliteb navršila ekumenická bohoslužba u nás v kostele, které se účastnilo pět blanenských církví. Bohoslužbu připravila a kázala sestra farářka Radka Včelná z Českobratrské církve evangelické. My jako hostitelé jsme připravili kostel a společné posezení po bohoslužbách. Bylo všechno přátelské a milé. Byli jsme v kostele a na faře celé nedělní dopoledne a ještě večer i s našimi dětmi.

Všechno se pěkně zvládlo.

Boženka a Jirka Alexovi

PŘINÁŠÍME VÁM TEXT KÁZÁNÍ SESTRY FARÁŘKY RADKY VČELNÉ Z EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY V NEDĚLI 15. LEDNA 2023 U NÁS V KOSTELE

Starozákonní čtení: Izajáš 1, 12-18

Evangelium: Jan 10, 7-15

Milé sestry a bratři.

Celý týden se tady v Blansku scházíme společně, křesťané z různých církví, modlíme se a čteme z bible o Dobrém Pastýři. Vlastně bychom mohli být spokojeni. Je to tak hezké. Jeden je náš Pastýř, my všichni jsme ovečky Páně, jak jsme před chvílí zpívali. Vlastně i náš Bůh by mohl být spokojený. Proč by nebyl spokojený, když vidí věřící lidi,

kteří přicházejí na bohoslužby, chválí ho a oslavují. Není nás tady moc, tím víc může být Pán Bůh rád. Ostatní lidé, těm za to vůbec nestojí. Ještě že má nás! A my jeho. Haleluja.

To dnešní čtení z proroka Izajáše nám ale dost drsně připomíná, že to s tou Boží spokojeností vždycky tak jednoduché být nemusí. Jak že jsme to četli? *Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří? ... Nepřinášejte už šalebné obětní dary... ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát.... Z duše nenávidím vaše slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet... Když rozprostíráte své dlaně, zakrýváte si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším...*

Ufff... Představili jste si to někdy? Představili jste si někdy, že by Pán Bůh nechtěl, abychom se mu chodili ukazovat? Že jsou mu naše bohoslužby na obtíž a je z nich znechucený? Že když se modlíme, zakrývá si uši?

Bylo by to strašné. Bylo by strašné, kdyby to byla jen nějaká Boží libovůle. Kdyby byl Hospodin náladový nebo vrtošivý. Kdyby ho modlitby a chvály nebavily asi tak, jako někdy nebaví nás. Kdyby se nudil při dlouhých kázáních (i když to vlastně nevím, jestli se nenudí). A kdyby si při modlitbách říkal, tak jako někdy my: „Proboha, ať už ten člověk zmlkne...“

Ale to Boží slovo, které zní skrze Izajáše k Božímu lidu, není nějaký Boží vrtoch nebo zlá vůle. Má to svůj důvod, a velmi pádný: „*Vaše ruce jsou celé od krve,*“ říká Hospodin.

Možná si teď potají prohlížíte svoje ruce a v duchu namítáte: Tak tohle se mě ale opravdu netýká. Ne že bych byl úplně svatý – ale přece jen, nikoho jsem nezabil a pokud vím, tak jsem nikomu ani takhle strašně neublížil. To možná kdysi, ve starověku a ve středověku, kdy se lidé vraždili, a nejenom pro víru.

Jenže – ani Izajáš tenkrát, někdy v 8. století před Kristem, neměl na mysli jen vraždy a zabíjení. Mluví do situace, kdy náboženství vzkvétalo, bohatí a mocní lidé přinášeli do chrámu dary a oběti a kněží z toho dostávali svůj díl. Královský palác a chrám si byly blízko. Těch, kdo trpěli útlakem a nespravedlností, se nikdo moc nezastával. Bohatí lidé a ti, kdo přinášeli hodně obětí, byli vnímáni jako Bohem požehnaní, zatímco ti, kdo byli chudí a nemohli přinášet oběti, byli chápáni jako pochybní a Bohem prokletí. Chudí byli často zesměšňováni a pohrdáni – dost se nesnaží a pak nemají ani na to, aby přinesli Hospodinu obětí!

Do téhle situace promluvil Izajáš. Viděl, že nespravedlnost a nerovnost ve společnosti a v Božím lidu působí roztržičku a nejednotu. Ti, kdo přicházejí do chrámu a přinášejí Hospodinu oběti, se na ty kolem dívají jako na lidi druhé kategorie. Nezajímá je jejich trápení, nezvedají hlas za ty, kdo sami promluvit nemohou, nehájí právo těch, kdo sami nemají sílu se bránit. Jdou slavit bohoslužby, ale zavírají oči nad utrpením a nespravedlností kolem sebe.

Izajáš učí, že Bůh vyžaduje spravedlnost a právo od nás všech. A platí to v každé době. Bez toho je naše víra a naše bohoslužba jen pokrytecké divadlo. Divadlo, na které se ani Bůh nechce dívat.

Prorokovo slovo znějící k tehdejší praktikujícím věřícím zní až kruté: „*Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností... Když rozprostíráte své dlaně, zakrýváte si před vámi oči.*“

Když tohle ale Izajáš vysloví a odkryje, co je špatně, nabízí na ty zmíněné nepravosti také lék. „*Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.*“

Možná to v našich kostelích nevypadá jako za Izajáše, nerozdělujeme se tu na bohaté a chudé. Ale oddělování skupin a vrstev ve společnosti, nespravedlnost, segregace i útisk se objevují i dnes. U nás sice nemáme tu podobu rasismu, jako zažila třeba americká Minnesota, ale úplně fandit si taky nemůžeme.

Co náš vztah k Romům – když přijde někdo takový do kostela, nejde některý bratr hned hlídat košíček se sbírkou? Stejně jako když se tu objeví bezdomovec.

Co v obchodě? Přecházíme pohrdlivé tykání Vietnamcům od některých zákazníků? A výkřiky na sociálních sítích i v reálu, jak nám tady ukrajinští uprchlíci ubírají sociální dávky a lékařskou péči a vůbec ať táhnou zpátky.

Jak se jako církve zastáváme chudých? Ano, i těch, kteří se do své situace dostali vlastní vinou. A těch, kdo jsou terčem posměchu a odstrkování – třeba LGBT lidé. Děláme dost? Hájíme jejich důstojnost od Boha? Jejich lidská práva? Ochraňujeme sirotky a vdovy? Aspoň tak, abychom se nemuseli stydět přijít před Pána Boha se svými modlitbami a chválami? Aspoň tak, aby se za nás nemusel stydět náš Dobrý Pastýř, Pán Ježíš Kristus? Od něj se přece můžeme a máme učit, že Boží láska a milost patří všem lidem bez rozdílu. Že Bůh nemá lidi první, druhé a já nevím kolikáté kategorie. Že různí lidé jsou na světě ne proto, abychom se navzájem oddělovali a vymezovali, ale abychom jedni druhých břemena nesli, obohacovali se v různosti, tvořili údy jednoho těla.

A kdo by to měl vědět lépe než ti, kdo v Pána Boha věří. Kdo by si to měl uvědomit dřív než křesťané, kteří znají hlas Dobrého Pastýře. A přitom právě církev v historii vnášela a dosud vnáší do tohoto světa tolik trpkého rozdělení, sporů, válek, nesnášenlivosti.

I proto jsme dnes tady. Abychom se učili, že je mnoho ovčinců, ale jen jedno stádo. Že našemu pastýři patří ovce černé, bílé i ty černé s červeným kalichem na taláru.

A vždycky, když se přistihneme při tom, že nás napadne, že katolíci jsou modloslužebníci nebo že charismatici jsou trochu šílení nebo že nikdo není tak chytrý jako my, evangelíci, nebo že jenom my, katolíci, máme plnost Ducha a spásy – stojí za to dát si stopku. Protože by se taky mohlo stát, že naši nejlepší církvi a při naší nejlepší bohoslužbě Hospodin řekne: Proč se mi chodíte ukazovat? Nestojím o vaše oběti. Když se modlíte, neslyším.

Chci po vás, abyste se učili činiti dobro. Hleďte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujměte se pře vdovy. A to můžete klidně dělat každý sám i všichni společně. V tom vám vaše teologické rozdíly ani odlišné tradice nijak nebrání. Příležitostí je k tomu v tomhle světě a v téhle době víc než dost.

Pak se můžete modlit liturgicky i neliturgicky, růženec nebo v jazycích – a Hospodin vaše modlitby uslyší rád. A Dobrý Pastýř bude mít ze svého stáda radost.

Sestra farářka Radka Včelná

JOZUE

Přední proroci

V židovské tradici následují po Tóře jako druhý díl kánonu: Přední proroci. Kromě našich klasických proroků (Izajáš, Jereremiáš atd.) tam patří i knihy Jozue až Královské. Jako proroci jsou totiž chápáni: Jozue (Joz), Samuel (Soudů, Rút, 1. a 2. kniha Samuelova) a Jeremiáš (1.–2. Královská).

Podle některých kniha Jozue patří ještě k Tóře. Ale předěl tu je. Pět knih Mojžíšových znamená povolání do služby, Jozue uvedení do odpočinutí.

Knihy Jozue, Soudců a Rút jsou ve srovnání s ostatními poměrně samostatné, do sebe uzavřené.

Ostatní přední proroci tvoří součást většího celku. Knihy 1-2 se v řecké a latinské bibli nazývají čtyři Královské. Jozue až 2. Královská jsou teologicky blízké knize 5. Mojžíšové – deuteronomistická škola nebo redakce je zjevná především v jazyce: viz úvodní řeč 1, 1-9, 11, 15, 23, 21,43-22,6 a 23. Zpracovaný materiál je však různorodý.

Celkový pohled

Mojžíšovou smrtí končí jedno období příběhu Izraele. Lid vysvobozený z otroctví a obdarovaný zákonem života stojí na hranicích země zaslíbené (ZZ). Nepřichází jako dobyvatel, ale jako dědic. Její obsazení je potvrzením naplnění Božích slibů a jeho věrnosti. Tím však není řečeno, že tuto zemi nemůže ztratit (Jozue 23, 13), pokud si tohoto daru Boží věrnosti nebude vážit.

V Tóře jsou řady pro každodenní život, v Jozue jsou pokyny, jak sídlit v zemi zaslíbené. Nemá být náhodné, co si kdo obsadí. Každý rod má své území přidělené svěřené losem. Mojžíš dává trvalé zákony pro všední den, Jozue provádí konkrétní úkol obsazení země.

V pozadí některých líčení může být tzv. kniha Přímého, báseň o vítězstvích, která byla později zhistorizována. Básnické oslovení slunce a měsíce neznamená jejich faktické zastavení. V Debórině písni jsou také „bojující hvězdy“, ale v popisu bitvy již nic takového není. Šlapání po hrdlech králů se týkalo spíš model (Jozue 1, 24-26). Bohové byly skutečnými králi měst, proto byla potřeba statečnosti tyto bohy pokořit. Ostatní dobyvatelé by raději bohům poražených obětovali, co kdyby...

Izrael tu vystupuje jako kmenový svaz. Není to ještě království, ani republika. Izrael má své starší a kmenové rady (staršovstva), které se spolu domlouvají. Měli společnou povinnost: Pohostinnost vůči příslušníkům jiného izraelského kmene a společnou obranu proti nepříteli. Oba závazky byly zpečetěny uctíváním jednoho boha (i jinde byly podobné svazy, ale každý kmen měl své vlastní bohy a idoly).

Boje Hospodinovy

Podle Jozue 5, 13-15 jsou války a obsazování země bojem Hospodinovým. Jozue je pouze vykonavatelem rozkazů. Velitel je anděl Hospodinův. Proto jsou líčeny boží zbraně: zmatek, hrůza, strach, déšť kamení 10, 11, pád hradeb Jericha, 6, 16 – jde o pokračování toho, co čteme v Exodu 14, 14. Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlížet.

Do svatého boje se svolává na výzvu (podrobně je to popsáno v 1. Samuelově 10, 8: Saul rozseká kus dobytka a pošle na všechny stany pro výstrahu, že tak dopadne ten, kdo

se boji vyhne; troubení na beraní rohy. Bohoslužba byla chápána jako mobilizace do boje proti modlám národů. Bojovníci byli zasvěceni jako názirové. Po dobu boje se nestříhali a neholili. Žili bez žen a bez domova.

Zákon o dobývání měst: Vtělen do příběhu o dobytí Jericha a Aje (Jozue 2 a 6 a 8). Je to boj Hospodinův, bojovníci musí být očištěni, obřezáni, tj. posvěceni. Obcházení města se schránou, která znamená jistotu smlouvy s Bohem, troubení kněží na rohy, to vše ukazuje, že jde o víc než jen o vojnu.

Když nemohli dobyt Aj (= zřícenina), zjistilo se, že loupili z věcí propadlých klatbě. Izrael nesměl válčit pro kořist! Tím však pozbývají války z lidského hlediska smysl. Toto jsou však války, které mají odstranit pohanství a modly. Máme před sebou scénář náboženského dramatu, který se každý rok předváděl, nebo možná i příprava na boj – před zříceninami, které byly vhodnou kulisou. Dobývání Jericha a Aje tvoří jeden příběh. Podkladem byly vzpomínky na příchod do země. Slib daný Rachabě však musí být splněn, podobně slib daný Giboňanům, i když je podvedli. Smí dokonce pomáhat při bohoslužbě.

Krutosti: Pokud čteme knihu Jozue jako historii, je to krutost neobhajitelná. Není to však kronika bojů. Slyšíme pouze k bojích ve středu země. Historie je tu asi málo. To by také vysvětlovalo, že některé národy, které jsou sice „vyhubeny“, později (v době soudců či za Davida) však opět vystupují v plné síle. Jde o kultická dramata, postavená na protikladu Boha a bohů. Jde o Boží soud nad nepřáteli, něco jako poslední soud. Něco jiného jsou pak války, které rozpoutávají králové ze zpučnosti a přivolávají na sebe Boží hněv. V zaslíbené zemi ve skutečnosti zůstalo mnoho Kenaanců, aniž měli smlouvu jako Gibeónci. Většina měst byla malá.

Napětí mezi knihou Soudců a Jozue: Jozue líčí obsazení země jako náhlou a rychlou expanzi. Tři tažení a hotovo. Kniha Soudců však svědčí spíš o postupném obsazování, kdy každý kmen musel bojovat se svými nepřáteli a byl vždy v pozici slabšího. Kniha Soudců je historicky věrnější. Kniha Jozue je idealizací celkového výsledku – obsazení země za Jozua. Byla v dnešní podobě napsána až 600 let po těchto událostech (obsazení cca 1200, kniha cca 600 př. Kr.) v době smrtelného ohrožení. Severní Izrael byl již ztracen (– 722 padlo Samaří do rukou Asyřanů) a jižní judské království čelilo velkému nebezpečí a likvidaci.

Kniha chce proto povzbudit a posílit víru, že země byla kdysi dána Hospodinem Izraeli. Když do ní vstupovali, měli proti sobě mnoho nepřátel a přece jim Hospodin podivuhodně pomohl. Všechny tehdy známé zříceniny (Jericho, Áj) byly přičteny Jozuovi. Dlouhá historie je tu zhuštěna do jedné generace a postavy. Ve skutečnosti to bylo složitější, ale konečný výsledek byl takový, jak líčí kniha Jozue. Izraelci se usadili v celé zemi. Tato země jim patří jako Boží dar a nikdo je odtud nemá právo vyhánět, pokud ovšem budou dodržovat Boží smlouvu. Ničení nepřátel a jejich měst chce povzbudit odvahu a víru těch, kteří ji tváří v tvář asyrské hrozbě ztráceli. Ukazuje také na chybu, které se dopustili – místní obyvatelé, které nechali volně žít mezi sebou, je svedli od víry v Hospodina. Kdyby je skutečně vyhnali, nemuselo to dojít tak daleko. Je to podobné, jako když v dobách před Mnichovem byl národ posilován vzpomínkami na dobu husitskou, nebo za komunistů věrností otců v době předtolerancní. Nemluví tu historici, ale teologové, kazatelé, kteří chtějí vzbudit odvahu a víru. To, co bylo a je třeba zničit, je pohanství a jeho svatyně, nikoli lidské životy.

Zákon o rozdělení země: Není jedno, kde bude kdo sídlit, o tom rozhoduje Bůh. Jednak na základě starších slibů, jednak losováním. To se tehdy považovalo za projev Boží vůle. Všichni Izraelci mají možnost žít v výtěžku země, nejsou národ bohatých a otroků.

Obnova smlouvy: Odcházející vojevůdce Jozue vybízí k věrnosti Hospodinu. Varuje před smíšenými sňatky, – proti pronikání pohanství. Klade důraz na rozhodnutí: „Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili.“

Po všech vítězstvích a darech zůstává víra osobním rozhodnutím. Toto svobodné rozhodnutí však Izrael zavazuje, stává se zákonem, podobně „vyvolte“ zazní znovu až za Eliáše (1. Královská 18)!!

Kniha Jozue je tedy svědectvím o **trvalosti a věrnosti Božích zaslíbení**. Je tu zpracován a utříděn materiál z různých dob a různého původu. Historická chronologie není cílem – staletí se tu smršťují a navzájem prostupují. Výraz „až dodnes“ znamená velmi vzdálenou dobu. Některé události jsou tu promítnuty nazpět (kmen Dan obsadil své území až v době soudců, výčet poražených králů sahá až do doby Davidovy) atd. Události z různých dob jsou zhuštěny do života jedné generace.

Historicky víme snad pouze to, že po roce 1230 př. Kr. přicházely do země izraelské převážně pastevecké kmeny. Zabíraly volné horské pastviny a pak i pastviny v nížině. Kenaanská města se tomu postavila na odpor. Izraelci byli početně i vojensky slabší, užívali proto v boji momentu překvapení a válečné lsti. Kenaanci však nebyli vyvražděni, ale žili v zemi společně s Izraelci.

Jozue je ústřední a jednotící postava. Jeho jméno je vyznavačské, poprvé se setkáváme s osobním jménem se zájmenem Jeho = Hospodin. Význam Hospodin je spása. Toto jméno nesl i Ježíš. Jako Ježíš Kristus vedl lid ze smrti do života, podobně Jozue uvedl lid vyvedený z domu otroctví do místa „dočasného odpočinku“.

***Židům 4, 8-9** Kdyby byl Jozue již uvedl lid do odpočínutí, nemluvil by Bůh o jiném, pozdějším dnu. Tak má Boží lid pravý sobotní odpočinek teprve před sebou.*

Vnitřně navazuje kniha Jozue na TORU.

Exodus 13, 19: Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti. Ten totiž zavázal Izraelce přísahou: „Až vás Bůh navštíví, vynesete odtud s sebou mé kosti.“

Jozue 24, 32: Josefovy kosti přenesené Izraelci z Egypta pohřbili v Šekemu na dílu pole, který koupil Jákob od synů Šekemova otce Chamóra za sto kesít. Případlo do dědictví Josefovým synům. –

Jiný příklad: *Numeri 27, 1 – Jozue 17, 3* také dcery dostávají dědický díl.

Další příklad: vybudování dvou oltářů: *Jozue 8, 30: Tehdy zbudoval Jozue oltář Hospodinu, Bohu Izraele, na hoře Ébalu, jak Izraelcům přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, tak jak je napsáno v Knize Mojžíšova zákona (Dt 11, 29 a 27, 11), oltář z neotesaných kamenů, neopracovaných železem. Na něm přinesli Hospodinu oběti zápalné a obětovali oběti pokojné. Tam napsal v přítomnosti Izraelců na kamenech opis Mojžíšova zákona.*

Členění hrubé: Jozue – od Mojžíšova smrti až po smrt Jozua

1-12 obsazování země 20- 22 směrnice pro život v ZZ (Zemi zaslíbené)

13-19 rozdělení země 23- 24 Jozuova řeč na rozloučenou Rozmanitý materiál je pojat do jednotné koncepce – Jozue je nástupce Mojžíše, ne však druhý Mojžíš. Jedná

podobně: nechá lid posvětit (3, 5), lid ho ctí jako Mojžíše (3, 7), přimlouvá se za Izrael (7, 6), před smrtí oznamuj svou vůli (23, 1). Přitom mu záleží na přesném plnění příkazů Mojžíše (1, 7.13 4,10, 8, 30n., 11, 15) a nedává žádné další. Tóra je pro Jozua uzavřená, má ji před sebou jako knihu, kterou se musí řídit (1, 8; 8, 31 a 34).

Zvláštní napětí: Jozue 1, 5 – nikdo před tebou neobstojí, 11,16. 23 + 21, 43 n. říká, že obsadili celou zemi. Kapitola 23 však říká, že jsou národy, které zůstaly (23, 4. 7. 12) a budou vyhnány až v budoucnu.

23,16 varování: pokud se s nimi Izrael smísí, Hospodin je už nebude vyhánět a vyhnán bude naopak Izrael. Úplné přivlastnění země je závislé na dodržování Tóry. To je Dt teologie. Ve srovnání s knihou soudců je však ještě generace za Jozua poslušná, jemu je určeno Boží zaslíbení o obsazení země. Rozmanité členění země a rozdílná velikost území kmenů ukazuje, že obsazení asi proběhlo v jednotlivých oblastech odlišně, ale z textů to nevyčteme.

Členění jemnější:

- 1/ výzva k přechodu Jordánu, Jozue povzbuzen a vydává první rozkazy
- 2/ vyslání zvěděů do Jericha, kněžka Rachab odhaluje strach, který mají z Izraelců, slyšeli o Božích skutcích
- 3/ přechod Jordánu (analogie k přechodu moře v Exodus), nová generace pozná Boží pomoc, schrána stojí na dně řeky, podobná věc se stala roku 1267, skála přehradila na 10 hodin řeku
- 4/ **Gilgálský památník** – stavba památníku, 12 mužů vynáší kameny, svědectví o Božím skutku, velký kruh 12 kamenů. Žádný kámen není důležitější, žádný nesmí být vyrván. Pak slaví Velikonoc. V gilgálském památníku se konala bohoslužba za přítomnosti zástupců kmenů. Dramatické připomenutí dřívějších dějů. Zde se také soudilo (1. Samuelova 11,14) a vyhlášena Saulova vláda
- 5/ obřizka nového pokolení, slavení Velikonoc – zasvěcení, první sklizeň, končí mana – Boží láska dostává jinou podobu
- 6/ dobývání města Jericha procesím ve stanoveném pořádku, obcházení s archou, text je popisem slavnosti o dobývání země, město tehdy bylo již v sutinách, proto se nemluví o boji, po sedmi dnech se hradby hrouť a vše propadá klatbě a musí být zničeno, kromě rodiny Rachaby
- 7/ Akanova krádež z toho, co je klaté – šlo o věštecké náčiní – porážka v boji o Aj, hledání viníka, losování, přiznání viny, trest – ukamenování Akana a rodiny, důvod: šlo o smrtelné nebezpečí pro všechny lid
- 8/ dobytí města Aj válečnou lstí, taktika fingovaného útěku, zabití obyvatel a krále, oltář na hoře Ébal z neotesaných kamenů, předčítání Mojžíšova zákona
- 9/ Izrael obelstěn Gibeónany, smlouva se však musí dodržet, připojili se nakonec k Izraeli
- 10/ **boje na jihu země** – citát z básně: slunce a měsíc stojí na obloze, smyslem je, že Hospodin bojuje za Izrael – není to jeho zásluha (Izraele)
- 11/ **boje na severu země**, Anákovci – obří, část jich však zůstala,
- 12/ seznam poražených králů, jde především o porážku bohů a rozboření modlářských svatyní

Druhá část

- 13/ Jozue na sklonku života rozděluje zemi losem – tj. od Hospodina každému pokolení a čeledi, 9 kmenů a 1 Manase, Ruben a Gád se vrátí do Zajordání, Lévi bude žít z obětí, rozsah země je přehnaný, takové území Izrael neovládal ani později za Davida, je to však vyznání víry, že celá tato země patří pod svrchovanost Hospodinovu. Izrael na celém tomto území nebude opuštěn, dovolá se u Hospodina pomoci, některé národy si Izrael nepodrobil – budou stálým nebezpečím a svodem
- 14/ Lévijski dostávají města k bydlení a pastviny pro svá stáda. Káleb žádá město Chebrón, připomíná svou věrnost, musí ho však získat bojem proti Anákovcům
- 15/ Popis území kmene Juda, dobytí Chebrónu, Otniel dostává Kálebovu dceru (paralelu příběhu najdeme i v knize Soudů 1, 12-15), pouze Jeruzalém odolá. Zůstanou zde Jebúsejci (teprve David město získá jako osobní vlastnictví)
- 16/ popis území kmene Josef: 2/2 Manase a Efrajim (největší kmen)
- 17/ nespokojenost josefských kmenů, samé lesy a hory / Jozue to odmítá: máte sílu vykácet si lesy a přemoci nepřátele, *komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává*
- 18/ a 19/ území dalších sedmi kmenů – nejprve soupis a pak losování, které se děje ve svatyni v Šílu, kde je uložena schrána (srov. 1. Samuelova – kněz Élí) na jihu zůstává: Benjamín a Šimeón, daleký sever (Galilea): Zabulón, Isachar, Ašer, Neftalí, Dan – okrajová část, odtud bude 12 učedníků, Jozue si vylosoval Timnat-serach, sám si ho vybudoval
- 20/ **útočištná města** pro ty, kteří zabili bez nenávisti. Navazuje na právo azylu ve svatyních 3 + 3 města na každém břehu Jordánu, provinilec se přihlásil v bráně, starší města (tj. jejich představitelé) ho vyslechli a poskytli ochranu, osvobodit ho mohl buď soud, nebo smrt velekněze. V Izraeli dostává krevní msta své hranice a meze. Člověk, který neměl úmysl vraždit, ale pouze zabil nešťastnou náhodou, má kde najít útočiště.
- 21/ **Lévijská města** – 48 měst a pastviny uprostřed území ostatních kmenů, 4 (svět) x 12 (Izrael), později bylo měst 49, což činí 7×7 (sedm planet – očí Hospodinových)
- 22/ konflikt se zajordánskými kmeny. Rúben a Gád staví na svém území veliký oltář, to vzbudí podezření – chtějí se odtrhnout, rozdělit Boží lid, sloužit svým bohům nebezpečí bratrské války zažehná Pinchas, syn velekněze – napomíná a varuje, nabízí, že se mohou přestěhovat za Jordán a ostatní se uskrovní, zajordánští podezření odmítají – oltář neslouží k obětem, ale ke svědectví. Oltář je svědkem
- 23/ Jozuova závěť – nesmíte se sblížovat s místními, jinak už je nikdy nevyženete, stanou se vám osídlem a břemenem.

Nástin historie obsazení země (tj. jak to asi skutečně bylo)

Po stručné zprávě o bojích ze Zajordání, máme před sebou v Joz zprávě o Jerichu, Aji a Gibeónu – poměrně malé území západně od gilgálského přechodu. Ostatní zprávy jsou již stereotypní: Pět měst, pak skok na sever a už jen výčty. Chybí konkrétní vyprávění. V Joz 1-12 jde tedy o celkové vyličení, k němuž chyběl podrobnější materiál. Soudců 1 to líčí jinak – vypravuje se tu o akcích jednotlivých kmenů a Jozue není vůbec zmíněn. Mluví se výslovně o městech, která Izraelci nedobyli (Soudců 1, 19. 21. 27).

Tři teorie:

A: obsazení země bylo ve skutečnosti poklidným procesem – prosakováním do řídké obydleného území

Ke zničení Jericha a Áje došlo dávno před příchodem Izraelců. Původní obyvatelé nebyli vyvražďeni, ale žili společně s Izraelci (německá teologická škola předpokládá, že Izrael byl ještě tvořen několika samostatnými kmeny)

B: válečné dobytí země (americká teologie) – předpokládá již Izrael jako kompaktní celek

C: Knihy Jozue a Soudců jsou dokladem konfliktu sociálního mezi vládnoucí vrstvou ve městech a sociálně utiskovanou vrstvou, která se opírala o jahvismus – zde vlastně o skutečné obsazování ani nejde

Obsazování se dá rekonstruovat jen stěží. Jasně jsou naopak hranice kmenů!

Dům judský – jižní část hor a na jeho území leží také Šimeón a další skupiny:

Káleb, Otniel, Jerachmeelci, Keninci. Jde tedy o větší seskupení (2. Samuelova 2, 4 a 10n)

Dům Josefův – severní část hor: dva velké kmeny Efraim a Manases

Mezi nimi leží Benjamín – malý a politicky slabý kmen mezi velkými sousedy

Galilejský sever: Zabulón, Isachar, Ašer, Neftalí

Dan: – původně západně od Jeruzaléma, ale byl vytlačen Emorejci a našel si nové místo docela na severu

Zajordání: Ruben, Gád – hranice nejsou – jedno území a z Manasesa pokolení Makír

Bratr Jiří

MODLITBA

Náš brněnský bratr biskup J. J. Dovala nás již od počátku svého biskupského poslání zve k modlitbě. Každý den ve 20:00 hodin nás zve k připojení se k ostatním bratřím a sestram, kterým nejsou věci lhostejné. Chtěla bych nás opět všechny v tento i jiný čas povzbudit: „Zapojme se také.“

Budu se snažit modlitby pro nás připravovat. Když mi pošlete svoje prosby, budu moc ráda. S vámi na Vyškovsku se vidím na bohoslužbách, můžete mi je předat osobně, vy na Blanensku můžete svoje modlitební úmysly poslat po bratru faráři. *Sestra Lidka*

Pamatujme, že v únoru 2023 se modlíme a prosíme za tyto skutečnosti:

- Děkujeme Bohu za to, že je náš pastýř a že se nemusíme bát zlého ani podléhat strachu nynější doby.
- Děkujeme za všechnu dobrotu, kterou nás Hospodin provází. Vyznejme vděčnost a radost ze všeho dobrého, co vidíme i jeho přítomnost v údolích šeré smrti.
- Modleme se za naši zemi, abychom vytrvali v dobrém a nedali se ovládnout strachem a sobectvím v době války.
- Modleme se za ty, kdo procházejí údolím šeré smrti na Ukrajině, za vdovy, vojáky, sirotky, lidi bez domova, tepla a energie. Bože smiluj se.
Amen.

LUŠTÍME

BLAHOSLAVENSTVÍ

Jednou z rubrik ve farním zpravodaji představují luštění a hádanky.

Zašlete nebo přineste nám svoji vyluštenou tajenku.

Tři úspěšné luštitelé vylosujeme a odměníme knihou.

blaho nasytit
 dědictví plakat
 dostat pokoj
 Duch potěšit
 dům tichý
 hladověť srdce
 chudý syn
 království země
 milosrdní

M	T	T	K	E	C	D	R	S	K
Ů	I	Á	A	N	T	Z	Á	R	D
D	Š	L	Y	K	CH	I	Á	U	T
Ě	Ě	S	O	U	A	L	CH	T	Ě
D	T	P	D	S	O	L	I	Ý	V
I	O	Ý	O	V	R	T	P	Z	O
C	P	N	S	K	Y	D	E	Í	D
T	N	T	T	S	O	M	N	A	A
V	V	H	A	O	Ě	J	Ř	Í	L
Í	E	N	T	O	H	A	L	B	H

BOHOSLUŽBY V ÚNORU 2023

Čtvrtek Uvedení Páně do chrámu <i>Text evangelia: Lukáš 2,22-40</i> <i>Zpíváme píseň: 69, 502</i>	2.2.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		19:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
Pátek	3.2.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	4.2.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
		16:00	Vítějeves	Obřadní síň úřadu městyse
		17:30	Lysice	Obřadní síň úřadu městyse
Neděle 5. neděle po Zjevení Páně <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 5, 13-20</i> <i>Zpíváme píseň: 111, 85, 157</i>	5.2.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostelík
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje
Úterý	7.2.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Pátek	10.2.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	11.2.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory

Neděle 6. neděle po Zjevení Páně <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 5, 21-37</i> <i>Zpíváme píseň: 147, 94, 186</i>	12. 2.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		16:00	Křtiny	Obřadní síň obecního úřadu
		16:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:15	Račice	Sbor Páně
Úterý	14. 2.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Pátek	17. 2.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	18. 2.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle 7. neděle po Zjevení Páně, MASOPUSTNÍ <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 17, 1-9</i> <i>Zpíváme píseň: 117, 49, 185</i>	19. 2.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:15	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje
Úterý	21. 2.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Středa – Popelční středa svátost pokání s veřejnou zповědí <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 6, 1-6.16-18</i> <i>Zpíváme píseň: 238</i>	22. 2.	13:00	Račice	Sbor Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		19:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
Pátek	24. 2.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	25. 2.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle – 1. Neděle Postní <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 4, 1-11</i> <i>Zpíváme píseň: 246</i>	26. 2.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		16:00	Křtiny	Obřadní síň obecního úřadu
		16:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:15	Račice	Sbor Páně
Úterý	28. 2.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.

Tvořte s námi náš Zpravodaj – čekáme i na Vaše příspěvky a náměty.

Kontakt: telefon na farní úřad 606 702 768, e-mail: fararmartin@email.cz; www.drevenykostelik.cz

Farnost Blansko č. účtu 244035648/0300; Farnost Vyškov č. účtu 1560157369/0800